

Kalēdinēs Dovanos.

88. skyr. rašt, Jonas Ulicka
rašo, kad dar daugiau patrijo
tų Bentleyville tūri ir žad

lauksime gražių darbų. Ir tikimės...

Detroitas tarė rimtą žodį.

Detroitas neseniai užsimezgė 93 skyrius. Nuo pat susiorgezinavimo į jo smarkiai pradėjė varyt Tautos darbą. Pradėjo me rinkti kalbėdų dovanas — į čia T. E. 93 skyrius neatstulė ka. Štai skyriaus raštininke p. Kazys Gervilis šmaukė \$37.29 ir sako: "ve ir mūsų da lėlė Lietuvos laisvei." O juo 93 skyrius ir mėnesines duok lės gerald renka: neseniai pr siuntė \$66.00.

Pavydinga suka iš Harrison, N. J.

Harrison — nedidelė liet vių kolonija. Čia ir T. Fong s — žmogus, kuris, kaip T. E. 93 vietos nū kam ir aukų prii mti. O ant aukų iš laisvų su

redakcija moteriška ranke.
stuk, stuk, stuk... Taip "G
so" redaktorius ir taria
prasta "prašom." Ineina

ni Ablozevičienė ir sukle-
ant redakatoriaus stalo net-
Tai auka jos vyro p. Ado-
Ablozevičiaus, kurią poi-
Ablozevičienė į Brooklyną
Harrisono taip rūpestingai p-
statė. Čia tai pasišventim-
patriotizmas ir tikroji apvė-

ta! Tokios sėmynos, kaip Abloževičių, tai tikroji Lietuvos didybė. Tik mažai dar giranda tokios didžios dvasių žmonių. O tokių Lietū daug, labai daug reikia.

Is tolimos ~~Kalifornijos~~
penkinė.
Kubmet Lietuva savo sūnų
talkon kviečia, jos balsa
tuvis, kur jis nebūtų išg-
Išgirdo Lietuvos balsa p.
nas Vebriš, gyvenantis S.
Luis Obispo, California, ir E.
ledinin. Fondan savo penki

paklojo. Lietuva turi kuo
sididziuoti — už jos laisvę
votojų visur randasi.

brudėjusi.
Nevienigi Chicago's Bridge
portui po laikraščius Kals
nėmis dovanomis garsinti
Stai ir šv. Mikolo parapij
darbininkai jaučiasi nepre

tesniais už kitus lietuviais.
(Pabaiga ant 4-to pusl.)

**PASKELBĖ NEPRIGUL-
MYBĖ.**
Besarabija paskelbė neprigulmybę, kaip Moldavijos respublika.

ursas žemas

on, Mass.

Pinigus Rusijos pirkite, nes tik a bar kursas žemas
Pagal žemiausį dienos kursą galite pasipirkti tikrai p as:
Bankierių Juozą Kowaliauską
111 Salem St., Boston, Mass.

DARBININKAS

Klasė 12 So. Boston'o utrainkams, ketvėrgais ir subatomis.
Laidžia Am. Lietuvių Bymo Katalikų Jv. Juosepo
Darbininkų Sąjunga.

Prenumeratos kaina:
Metams tris kartus savaitėje.....\$3.00
Bostone ir aplinkinėje metams.....\$4.00
Užsienyje metams.....\$4.25

Subscription Rates:
Yearly.....\$3.00
Boston and suburbs.....\$4.00
6 months.....\$1.50
Foreign countries yearly.....\$4.25

"DARBININKAS"
(The Worker).

The Lithuanian tri-weekly paper.
Published every Tuesday, Thursday, and Saturday by St.
Joseph's Lithuanian R.-C. Association of Labor.
"DARBININKAS"
242 W. Broadway, South Boston, Mass.

AR ATLIKSIME KAS REIKIA.

Dabar Amerikos lietuviai yra svarbiausiu rezervu lietuvių tautos. Pasekmingas Lietuvos atgijimas, atstatymas prigulės labiausia nuo Amerikos lietuvių.

Seniau daug vilties buvo dėta ant Rusijos lietuvių. Ten buvo daug tremtinių, daug inteligentijos, jaunuomenės. Jie organizavosi, mokinosi amatų, rengėsi prie grįžimo tėvynei. Dabar, užstojus ten socialistiškam Rojui, viskas kitaip varto — gyvenimas pakirko, pramonė sustojė, prapnolė uždarbiavimo šaltiniai. Prie Kerešio varguolių darbe demonstracijos Adomo rūbais, kad parodyti savo neapsakomą vargą, o dabar, kuomet tikriausiu socializmo rankosna pakliuvo valdžia, kuomet įvyko socialistiškiausias surėdymas, tai turbūt ir žiemos speiguose priversti kasdien pusplikiai vaikščioti iš neturto, o ne kad demonstracijos daryti. Su prantama, jog ir mūsų lietuvių tremtiniai paragaus, socialistiškos laimės, suvargs begaliniai, nors jau ir pirmiau buvo suvarge.

Tai ko-gi Lietuva gali sulaukti iš suvargusių Rusijos tremtinių?

Anglijos lietuvių šeimynos tapo pakrikdytos. Vyrai patinti Anglijos armijon, o nenorėjusieji stoti Anglijos armijon, tapo išvežti Rusijon. Todėl gražus lietuvių būrys Anglijos iškrikdytas. Iš Anglijos lietuvių Lietuva ne ko gali tikėtis.

Liekame mes vieni Amerikos lietuvių. Mes vieni esame Lietuvos rezervu. Esame skaitlingi ir geriausiose aplinkybėse. Ant mūsų pečių krinta didžiulė našta ir atsakomybė.

Kai karė pasibaigs, kai bus galima susirašinėti su savikais tėvyneje ir kai bus užtikrintas pinigų persiuntimas, tai tuksandžių tuksandžių dolerių tuoj bus pasiųsta Amerikos lietuvių sušelpimui savikų tėvyneje. Apie tai nereikia abejoti. Lietuviai yra gerasi džia ir kur kas didesnis Amerikos lietuvių dalis tebėra tokiais. Teisybė, į Tautos Fondą aukos toli gražu neplaunkia taip, kaip turėtų plaukti. Bet pagal tai spręsti apie lietuvių gerasirdingumą nevisai būtų teisinga. Bėda tame, kad lietuvių nepratę prie visuomeninio veikimo, viešas reikalas jiems yra naujas. Daugumai, kurie gausiai remtų savo namiškius, gimines, visai nedalyvauja viešame aukų dėjime. Lietuviai taip sakant tebėra siaurais provincijalistais. Mat tėvyneje lietuviams vienintelė visuomeniška įstaiga buvo tik bažnyčia. Tik bažnyčia testatė sąjungtomis spėkomis ir dėdami aukas. Dar buvo žinomos talkos mėsams išvežti, javus iškulti. Tai tuomi ir baigdavosi visuomeniškas veikimas. Teisybė, pastaruoju prieš karę laikose lietuvių buvo daug bendroves ir kitokias draugijas. Gi Amerikon suvažiavo didžiulia tokių, kurie nepažinojo viešo veikimo. Čia lietuvių dėjosi labiausia, į vietines pašalines draugijas ir labai palengva teauga centralinės organizacijos.

Nedaug lietuvių teišsiankėjo visuomeniškam gyvenimui, o drasiai kalbame apie neprigulmę. Lietuvos neprigulmė tebėra dar už horizonto, tik Vokietijos valdžia teuzsimena apie tai. Kaip ten bus su Lietuvos neprigulmę, o busiančioj Lietuvoj vis vien bus daug viešų reikalų aprūpinimui. Reikės daug kultūrinių darbų atlikti. Kaikuriuos reikalus aprūpys valdžia, bet visų neaprupys, ar tai bus sava lietuviška, ar voikiška, ar rusiška. Štai kai kurie reikalai:

Atstatymas bažnyčių, seminarijų, steigimas mokyklų, knygynų, muziejų, spausfuvų, laikraščių, prieglaudos namų, universiteto, liaudies namų, ligoninių ir tt.

Tuos visus didelius, svarbius, kultūrinius ir labdarinius darbus galės atlikti tik tam tikros organizacijos. Tųgi organizacijų išdai turės būti pripildomi amerikiečių.

Tuos reikalus turi aiškiai permatyti Amerikos lietuvių katalikai. Parėmimui Lietuvos katalikiškų švietimo, labdarybės ir kultūros įstaigų turėsime kuodangiausia aukoti.

Ar nereikėtų įsteigti šale Tautos Fondo, kitą fondą iš kurio eitu perėmimui Lietuvos kultūrinį įstaigų? To nereikia daryti, nes nuo senai turime Tautos Lėdą. Nujanzdami netolimą karės pabaigą, privilome sąjūsti auginti Tautos Lėdą. Reikia, kad lietuvių kuogreičiausia suvisuomenėtu, plačiau pažvelgtų į tautos reikalus.

GEROS LENKTYNĖS.

Lenktyniauja katalikai su laisvamaniams gelbėjime Lietuvos ir rinkime pinigų išgavimui Lietuvai laisvės.

Katalikai, kaip miatosi, šuoliais žengia pirmyn, o laisvamaniai vos vos slieko žingsniu slenka, bet ir tai gerai — geriau biskis gero, negu kad visai nieko.

Paieškojimai

Jeigu nori surasti savo gimines ar pažįstamus prisiešk paieškojimai "Darbininkas".
Už vieną sykį 50c.
"du" 75c.
"tris" \$1.00
Už paieškojimus pinigų siųskite iš kaimo.

"DARBININKAS,"
242 W. Broadway,
80. BOSTON, MASS.

Laisvamanių Satelitas.

Sliuotarnių žvaigždynė pastaruoju laiku pasirodė naujas satelitas. Šviečia jis skolinama į kitur šviesa. Tuo satelitu varto gerb. T. Naruševičius. Jis savo straipsniais emė sukities apie mūsų laisvamanių ir iš jos gaunama šviesa sužibo lietuvių gyvenimo padangėse. To naujo žiburio spinduliai kažkokie keisti, neaiškūs.

Jančio odos didumo tie p. T. N. straipsniai. Tiek jie platus ir ilgi. Apie Lietuvą ir vienybę daug parašyta ir lig ašarų gražiai, tarsi ne vienas spauzdinto žodžio gerbėjas sliuotarnis ar katalikas, kuri pabaluoti jau nuo seniai stengiasi laisvamaniai; tik dar už smarko jam negali pagauti, kad savo kamanas užmanti. "Žirgų" gaudyti laisvamaniams į mūsų visuomenę eina p. T. N., atkišęs savo straipsnius.

Kad laisvamaniai negaus žirgų važiuoti ir jų vienybės "Jeruzolimą" aš esu tikras; ar vien asilus kinkysis jie į savo reikmėlius ir su jais dainuos vienybės hosanna, ne žinan. Jų šauktamieji mass-mitingai rodo, kad kol kas su gaunami vieni asilaichiai.

Palikę laisvamanių rengiamą vienybės procesiją atėičiai, grįžkime prie p. T. N. paskutinio rašto įvardyto "Lietuva Pavojuje." Dang ko čia pri-rašyta ir užbaigta Kalėdų šventėms pritrinkančio tipo meldimu šelpti savo brolius lietuvių anapus vandenyno!

Vienas dalykas ypąč metas ir akis čia, tai tas, kad gerb. Autorius "Lietuvos Pavojuje" ne tiek rašo apie tikrą Lietuvos pavojų, kiek aprašo ir tai plačiai aprašo apie lietuvių Pabėgėlių Centralinio Komiteto Rusijoje darbus-darbelius. Jie mums gerai žinomi iš visokeriopų šaltinių — iš kairiųjų ir iš dešiniųjų. Koliam galui p. T. N. tas žinias kartuoja, tikrai nežinia.

Besikaitant tą Rusijos Centralinio Komiteto aprašymą aiškėja viena mintis, būtent ta, kad prieš pirmą revoliuciją a-not p. T. N. Centralinis Komitetas jei jau ne pilnai tai bent šiaip taip aprūpindavo savo lietuvių pabėgėlius, išblačius po visą Rusiją. Gi pagavus Rusijos valdžią kairiems ir kairiausiems, siuro to komiteto veikimas. Mūsų tremtiniųje paliko be pašalpos! O ji būtinai reikalinga.

Štai mūsų laisvamaniai jau pernal, kuomet Rusijos Centralinis Komitetas dar veikė, tam tikrų savo motyvų vedami, buvo sumanę mūsų Amerikoje "Lietuvių dienas" Centralinio Komiteto surinktas aukas siųsti Rusijon — su didžiausia skriauda pačios Tėvyinės Lietuvos, kuri yra pamatų mūsų ateities, su skriauda paties mūsų tautos kamieno, kuris pasilikio savo žemėje, su skriauda mūsų čia Amerikoje visuomenės, kuri ta Centralinį Komitetą įsteigė pačią Lietuvą šelpti, o ne pabėgusius iš jos, ir ne atsižadėjusius jos.

Tų visų skriaudų daryti mūsų laisvamaniams galvotrukiais apvaldžiusiems Centralinį Komitetą neleidė mūsų planuojamam visuomenės. Ji neleidė tam mūsų Centraliniam Komitetui siųsti pinigų Rusijon dar ir dėl to, kad buvo šiokių tokių privatinų žinių apie mūsų laisvamanių žygius surištus su mažų tautų neprigulmės klausimu, nelaimingai jiems užkliuvusiu kiek vėliau už "šnipįdą". Kuomet jau ir mūsų visuomenė, dar laisvamanių neapakinčta, emė suvokti savo situaciją ir tas nelaimingas mūsų partijas, p. T. N. tartum tyčia įprašytas šiandien vėl nori pateisinti pirmus mūsų laisvamanių žygius su šelpimu Rusijos ir jais vėl mus erzinti.

Kad visiems Europoje pa-

gelbos reikia, tai mes visi žinome ne blogiau už p. T. N., ir nemažiau už jį te pagelbėti teiksime vien gal kiek skirtingai tą darbą varydami, būtent: mes jau puikiai žinome savo laisvamanių ir ką ji lemia Lietuvai, tai-gi ne nesvajojame apie kokias pors su jais vienybės, kaip kad to nori p. T. N. Mums baugu laisvamanių antkroty užnešti ant visuomenės.

Lietuvos visokeriopai naujai velijame dirbti vieni nepasidami laisvamanių sąjuos, kad ir organizuotos. Mes tai darome dėl to, kad pirma Lietuvai daugiau naudos ir tiksliau nuveikti tikimės jų "pažangių" pretensijų neklindomi, antra mes nesusižadėdami su laisvamaniais, kaip jie ninau yra salvojame savo vardą ir Lietuvos garbę!

Gražių šaukimų prie vienybės mes daug jau esame girdėję iš laisvamanių ne vien šventės bet ir toli prieš šventės. Kalbomis apie vienybę jie išlavino savo gražybę po laikraščius ir gyvu žodžiu, kuriais jie mūsų visuomenę sudemoralizavo stengiasi, kad ją sudemoralizavus savo kamanas užmanti.

Atrodo, kad kol kas p. T. N. beht oficialiai norėtų būti tolimu nuo tų sliuotarnių užgaidų, kad bent savo vardą nepraktišius taip, kaip yra praktišę kiti čia svečiai neatsargiai su sliuotarniais susidėję.

Aš būčiau tos nuomonės, kad ne tiek kokių tai partijų vienybės ieškoti šiandiena reiki, vien pastangas dėti į tai, kad fondai kodangiausia aukų rinkty, kad čia lenktynių eitu, kad tomis aukomis bent iš dalies būtų galima sušelpiti ir Rusijos pabėgėlius; kaip tai nori ir p. T. N.

Nesibijotumėme šioje linkmėje arčiau susidėti ir su pačiu p. T. N. panaudojant pabėgėlių naudai jo santikius su Rusija, jei žinotumėm, kad p. T. N. moka būti šalį partijų. Jei išgristumėm kada tiesios žodį ir tiems kurie tiek daug yra nusidėję ir tebenusidėda prieš mūsų visuomenę čia Amerikoje ir tuo pat Lietuvoje.

Buvo gi čia Amerikoje svečias, kuris pasakė D-rui Jonui Sliupui: Jonai, tu čia lietuvių sudemoralizavai ir ciciukų priperėjai! Nuo to laiko su D-rn J. Sliupu šis tas įvyko, savo užsispyrimą šiek tiek atleido, emė daugiau savę valdyti ir tuo mažiau kenkti Lietuvai.

Sliuotarniams — t. v. laisvamanių partijai dar lengviau pasakyti, ko ji verta, ypąč te lengva atlikti tokiame neprigulmingame žmogui, kokių yra p. T. N. Pradėjus Naujus Metus nereikėtų nei naujų kelių ieškoti, nei kokių ypatingų apmąstymų daryti, kaip rašo p. T. N. savo "Lietuva pavojuje." Keliai jau suieskoti. Ant jų stovime. Viskas jau apmastyta ir nustatyta, tegul tik laisvamaniai nustoja daryti "tautietiškus" trikusus sąvoti visai tautai ir jį nekompromituoti, o tuomet santaikoje eisime ir broliškai kur Tėvynei reikalauja, laisvamanių nedomoralizuojami, kompromituojami ir trukdomi, kaip ligšioliai kad buvo. Tuomet ir rolė paties gerb. T. N. visai atsimaitytu. Iš laisvamanių satelito virstų mūsų visuomenės skliautose savystovės šviesa, vedanti iš dumblyno į kelią.

J. Žygas.

PRIE MOTINOS VIS RAMIAU.

Visur ramu, visur gerai, Bet tėvyneje būt geriau. Nors ir kitur mums yr gerai, Priemotinos vis ramiau.

J. V. K.

SOCIALIZMAS IR KATALIKYSTĖ.

Keletą metų atgal, vienas žymus veikėjas, kaip narys vienos pilietiškos organizacijos, atsilankė pas vieną turtingą anglių kasyklų kompaną ir prašė paaukuoti pluoštą pinigų vedimui kovos prieš socializimą. Kapitalistas atsakė tam reikalui aukuoti ir tarė: "Katalikų Bažnyčia aprūpys socializimą." Tas anglių barono išsireiškimas buvo pakartojamas kairiuriose katalikiškuose artėliuose ir buvo rėknuojamas kompromituoti Katalikų Bažnyčiai. Bet čia reikia pažvelgti ir į kitą dalyko pusę. Ar ponas, anglių baronas įsivaizdina sau, kad jo neužpelnytys lohis augs ir augs delto, kad jis tiki, kad Katalikų Bažnyčia palaikys tas socialines neteisybes, kurių dėka jis ir jo rūšies bendrai lobsta? Toks supratimas bažnyčios socialio pašaukimo būtų tikras šmeižimas.

Katalikystė ir socializmas yra nesutaikomi, amžinai priešingini, kaip gyvenimo filosofijos. Bet socialistų kritika dabartinio surėdymo pamate visai nėra skirtinga nuo katalikiškos minties, nors socialistų kritika yra perdėdama. Bažnyčia kovoja prieš socializmo griaujančiuosius (destruktyvius) principus. Bet iš to neišėja, kad ji pasistato savo greta kapitalistų priešpandas. Katalikai, kurie nesimintinai kovoja prieš tulus socializmo ekonomiškus dėsnius, eina ranka rankon su kapitalizmu.

Viršmintojos mintys kilo perskačius sekančią mintį St. Louis laikraštyje "The Church Progress."

"Jei socializmas stovi už sutriuškinimą kapitalizmo — o jo žymiausias išreikšėjas Amerike New York Call sako, kad taip — tai Amerikos valdžia privalo stovėti už sutriuškinimą socializmo. Kapitalizmas turi savo ydas, ir blogas ydas, bet jų pataisymas sutriuškinimu yra raudonosios veliavos radikalizmas ir ne socialas teisybė, nei sveikas protas."

Tas, kad socializmas priešingas kapitalizmui, yra stipliausias argumentas, kokį tik galima pastatyti prieš socializimą, katalikystės žvilgsniu. Po teisybės tokie katalikiško laikraščio pasistatymas būtų visai neatsakantis. Kun. Heinrich Pesch savo didžiuliam veikale apie "Nationaloekonomie", kur jis išveda katalikiškos minties socialius principus, sako:

"Socializmas ar tai nežinodamas ar tai nepripažindamas iš dalies ugdina tokias idėjas, kurios atvaidina pasaulio ir mokslo supratimą visai nepritaikoma. Socializmas stigauja mums apie socialją ir žmonišką tikslą nuosavybės ir darbo. Jis kovoja prieš neaprubėžintą turtų susikrovimą pas pavienius žmones; jis nurodo, jog visų aprūpinimas reikiamomis turi būti tikslu ekonomiškojo valdžios veikimo; ir jis kalba apie brolybę ir santarvę. Bet jis patampa žaismine savo didžiausiu perėjimu."

Yra klaidingas katalikų būdas kovoti prieš socializmus remiantis tais pamatais, ant kurių abi pusi vėl susitinka. Iš to, kad socializmo gyvenimo filosofija klaidinga, neišėja, kad jo kritika kapitalistiško surėdymo yra be pamato, arba kad kovojant prieš socializimą, reikia ginti kapitalizmą. Katalikiška socialė mintis, kaip kun. Pesch nurodo "veda mus į kelią socialės reformos, kur neviešpataus kapitalistiška sistema, bet nevisiškai ir tyra ir prasta kolektivizmas."

(The Echo.)

TAI VIS MŪSI.

Dievas ir Tėvyne, Tai mūs vienatinė. Kalba mamos — numylėta, Brangesnė yr' už visą vietą.

J. V. K.

Nuosaikumas ir pritarimas

PASINAUDOKIME NUOSAIKUMU IR PRITVIRIMU.

Žmogus iš prigimties yra palinkęs ieškoti visame kame tobulybės.

Jisai, eidamas, erškėčiais klotu gyvenimo keliu, nuolat ko tai trokšta, ko tai ieško, prie ko tai eina, siekia.

Tiesą, tie siekia kiekvieno asmens yra kitoki, bet jie visi turi vieną bendrą dalyką, gerovę ir užganėdinimą ir prie tos gerovės ir užganėdinimo kiekvieno žmogaus šloks ar toks siekis veda, arba jei ir neveda, tai bent tasai žmogus mano, kad jis tikslu pasieks savo pasirinktais keliais ir priemonėmis. Taip iš senų senovės buvo, taip dabar yra ir taip pasaulyje bus visuomet.

Turtuolis ir šikštuolis su godumu ieško laimės rinkime ir krovime turtų. Jie deda visus savo pastangas, kad tik kodangiausia turtų surinkus, jie naktimis neužmiega, jie net nedavalgo, kiti pusnuogis ir apdriskęs valkiojasi, o tik pinigų krauja ir krauja. O kodel jis taip daro? Todėl kad mano juose rasti savo laimę, savo gyvenimo tikslą atsiekti.

Kitas ieško žemiškos šlovės, garbės, vardo. Darbuojasi per dienas ir naktis, kad tik atsiektos to, ko jis nori, kame jis mato savo tikslą, savo idealą, savo laimę.

Ir taip be galo... kiekvienas konors ieško ir mano būti laimingu.

Bet ar jie to atsieks ir atsiekę ar jau bus užganėdintais ir ar jausis laimingais, tai čia yra visiškai kitas dalykas, ir tas mums šiūmi kartu nesvarbu.

Bet mes turime įsitemyti, kad visuomet ir visame reikia prisilaikyti protingo nuosaikumo.

Gerau yra turėti turtai ir jų įgijimui ir padauginimui rūpintis, nes su pinigų daugelį ko naudingo sau, savo tautai ir net visai žmonijai yra galima padaryti, o be pinigų veik jokie idealo nėra galima į gyvenimą inkunyti. Bet prisiršimas per daug didelis pinigų žmogų paverčia ir to pinigų vergą ir žmogus tampa nelaimingas ne delto, kad turėtų pinigų, bet delto, kad juos perdaug myli. Geras daiktas yra mokslas ir praktiškas visame kame, bet jei mes su tuomi protingai naudojames.

Gera žmogui valgis, jei jis tiek ir tokio valgio valgo, kiek jam ir kokio reikia.

Gera drabužis, jeigu jis tinkamas luomui, amžinai, vie-tai, metų laikui ir reikalui.

Gerau yra linksmybė, muzika, daina, šokis, juokas, bet viskas savo vietoje, savo laiku.

Tiktai du dalykų yra visur ir visuomet geri ir pageidaujami: teisingumas ir malonumas — meilė. Bet ir tuos du dalykų žmonija įvairiose aplinkybėse norėtų įvairiomis skraistėmis pridengti ir savotiškai perdirbė ir persirėdė rodyti. Turiu mintyje darbininkų judėjimą.

Kas to nežino, kad darbininkai proletariai yra visų visur ir visuomet išnaudojami ir skriaudžiami? visi tai žino.

Visi tai žino, ties tiesa; bet ne visi lygiai tai sukurumą atjaučia, ypąč dėl to, kad nevisi yra juos ragavę ir ant savo skuros ištyrę.

Tos tikro dalykų stovio supratimo stokos apsirėškimas mes sutinkame ant kiekvieno žingsnio mūsų privatinio ir viešojo gyvenimo.

Kaipo pavyzdį imkime šelpimą lietuvių tremtinių Rusijoje.

Tenai juos šelpė, jais rūpinosi mūsų inteligentai gerasi džia žmonės o bet-gi jie dar vienas labai didelė, ir aš ma-

nau, kad neapsiriksiu jei pasakysiu — kapitalė klaidą.

Jie daugiausia rūpinosi moksliais ir inteligentija, negu paprastais darbininkais ir kaimiečiais. Aš manau, kad jie tą darė su geriausiais norais ir jausmais, jie brangino tautos ateities spėkas ir jas auklėjo, bet dar daugiau čia buvo jų jansmų ir užjautimo mokslieviams, kurių vargą jie suprato, nes patys tokiose aplinkybėse buvo augę, nes tai žmonės buvo jų tarpe, jų klijasos.

Dirbtuvių darbininkų ir sodiečių beturčių vargą jie teisingai neatjautė ir dėl to jie, kaip rodoši, tajį vargą laikė mažesniu už inteligentų ir mokslievių vargą ir mažiaus juomi rūpinosi. Ir turime pasekmes liūdnas. Didžiama mūsų liudies pabėgėlių tarpe jaučiasi nuskrusta ir skriaudžiama, o prie to dar erzinausias gaivalas nesnaudžia — stengiasi tą apsirėškimą išpusti į didžiulį burbulą taip, kad dalykus perstatyti klogiausioje šviesoje.

Čia išeina atkartojamas a-nos lietuviškos pasakaitės, kur yra sakoma taip:

Vienas dvarponis važiuodamas per girią išgirdo baisų dejavimą giroje.

Pasiuntė vėžęje pažūrėti, kas tenai yra, o tas nubėgęs rado žmogų medžio užgultą su nulančią koją.

Sugrįžęs pas poną pasakė apie tai ką matė. Ponas nusispiovė ir sakė:

Tai kvailys del nulūzimo kojos giroje žmonėms ramybės savo alasavimu neduoda. O aš manian, kad jam gal dantį gelia.

Ir liepė vėžėjui važiuot toliaus.

Mat ponas negalėjo sau įsivaizdinti ir suprasti, kad kojai nuluzus labiau skauda negu dantį geliant ir tą skaudulį skaitė mažai, o apie danties gelimą tikrai žinojo ir atjautė, nes pats ant savęs buvo tą ištyręs.

Taip ir su mūsų pabėgėlių šelpimu buvo.

Man teko matyti net pavelskus iš pabėgėlių gyvenimo rodant, ir žinote ką publika po tų pavelskų peržiūrėjimo kalbėjo? Sakė: matyt, kad tik vieni turtuoliai ir moksleiviai šelpiami, o apie mūsų brolius darbininkus niekas nei nesirūpina.

Kodel sveikas taip sakai?

"Delto, kad ir paveikslai taip rodo: vis moksleiviai, moksleivės, studentai, "tili-gantai", kursistės, o apie mūsų brolius darbininkus, tai anie vieno neparodė, turbūt jų nei nešelpia..."

Zinoma, žmogelis gal savo išvedžiojimuose dikčiai klydo, bet jo protavimas buvo visiškai logiškas ir teisingas.

O kodel taip buvo, todėl kad tie inteligentai, kurie pavelskūs emė to neatjautė, kad vargą parodys tik vienpusiškai, tik vienos žmonių klijasos, o ne ištisos visuomenės kancijų baisybės.

Iškovoję laisvę Rusijos žmonės ir apsvaigo nuo tos laisvės spindulių gausybės — nes nemokėjo naudotis nuosaikumu, o dabar ir vėl liejasi žmonių kranjas.

Taip ir ant kiekvienos vietos kiekviename dalyke ir veikime pratinėsi turime prienuosaikumo, o to lietuviams daugelyje atvejų kaip tik tai truksta.

Lietuviai gerai daro, kad atjaučia, bet geriaus darytu, kad protu savo jausmus labiausia kontroliuodamas, svarstytų ir valdytų, tuomet tik mūsų privatinis ir viešomasis gyvenimas eitų tinkamomis vėžėmis ir taip kaip reikia.

Bet kad to atsiektus, mes turime nuolatosis pratinis prie nuosaikaus vartojimo visų gy-

(Tas ant 3-io pusl. 1-ojo spalt.)

Kas girdėti Lietuvių kolenijose.

BINGHAMTON, N. Y.
Kun. Dr. Maliauskio konferencijos.

Ola buvo kun. Dr. Maliauskio konferencijos nuo gruodžio 17 iki 23 d. šv. Juozapo Lietuvių bažnyčioje.

Apie 200 lietuvių lankė kiekvieną konferenciją ir buvo labai užganėdinti. O ypatingai subatos vakarė, kada buvo klausimai. Tai labiausiai juoko padarė, nes kiekvienas klausimai buvo tokie vaikiški, kad juokas ėmė.

Socialistų mažai teatsilankė, nes yra žinoma, kad jie šviesos taip bijo kaip kurniū. Kai kurie jų atėjo. Bet tai tikrai dėl darymo trukimo, o ne dėl kito. Jie buvo girti ir darė trukimą pakol jie buvo išvesti lauk. Vieną vakarą socialistų vadovs buvo atėję ir norėjo gauti balsą, bet kadangi tas buvo ne sulys tvarkos, tai kalbėtojas jam liepė savo klausimą parašyti ir įdėti į dėžutę, o jeigu jis nemoka rašyti, tai tegul paprasčiausiu draugo parašyti jo klausimą. Bet matyt negavo draugo, kurs mokėjo rašyti, nes nebuvo jo klausimo.

Per konferencijas buvo nurodyta, kad socializmas yra visai klaidingas ir atnešė vergiją vietoj laisvės žmoniems. Ir buvo nurodyti visi balsumai bedievių per Prancūzijos Revoliuciją. Dabar matome kad Rusijoje bolševikai taip pat nori įvesti giliosios revoliucijos žmonių galvas kaip jie darė per Prancūzijos revoliuciją. Žinoma, kad kur tik įvyksta bedievybė, tai ten jie pradeda elgtis gyvuliškai.

Ypatingai juokinga buvo vėlinių kupčias istorija. Ten buvo išpasakota, kad Mockus atvykęs Amerikon tuojaus pradėjo apgaudinėti žmones. Iš pradžių jis apsigarsino, kad jis turi tokią knygą, kad jei-gu kas perskaitys ją, tai galės nueiti į pekla ir aplankyti vėliniukus. Toji knyga kainavo \$20.00, bet kada žmonės nusispydavo jam \$20.00, tai jie tos knygos nesulaukdavo. Todėl jis gana gerą pinigą padarė. Paskui Mockus pradėjo pinigų išmokyti iš durnelių kitaip. Jis apsigarsino, kad jis turis tokią mostį, kuri padaro žmogų nematomu, jei jis išsitiesa savo burną su ja. Ta mostis kainavo \$10.00 už mažą baksiuką. Bet atsirado kažkurie ką pirkto. Mockus buvo apsigarsinęs, kad kaip apsisėptu su ta mostim, tai tada jie galės eiti į banką ir pavogti kiek pinigų norės, o niekas jo nematys. Tai gerai, vienas nusipirko ir jau jis eis vogti banką, bet vis dar nedrįsta eiti į banką. Todėl jis pirm užėjo pas savo draugą salūninką. Ir pamaži tas vyras ėjo prie pinigų. Salūninkas žiūrė, žiūrė ką jis daro. Ir jis suriko: "Ka tu čia darai!" O vyras atsakė: "Ar tu mane matai?" "O

PASINAUDOKIME NUOSAIKUMU IR PRITYRIMU.

(Pradžiai ant 2-ro pusl.) venimo apsiereikimų ir dalykų su priemonėmis.

O svarbių svarbiausia stengtis kartą padarytas ir patėmytas klaidas neatkartoti.

Gyvenimas yra mokykla ir toji mokykla, duoda teisingiausių ir praktiškiausių mokslų. Stengkimės juos naudotis visi.

Lietuvių visuomenės reikiai įvairūs ir visokiaropi, jų aprašymui reikia ir reikės daugelio darbininkų, bet tie darbininkai lai naudojasi gyvenimo prityrimo mokykla, kad ateityje išvengus bent atkartojimo ju klaidų, kurias jau esame padarę, kad būtinai prisiruošę tinkamai atlikti savo gyvenimo uždavotus kas link savęs, savo tėvynės ir žmonijos.

kaip-gi nematysiu tave, išsities kaip vėlinis." Na, tai ir jam nepavyko pasipelniti. Na, tai jis rašo Mockui, kodėl jis buvo užšūtas ir kad turbūt mautis negera. Tiesa jis kalbėjo. "Na, tai užtat tave mautė, kad tu kalbėjai" rašė Mockus, "reikėjo nekneškėti".

Buvo paskelbta, kad kun. dr. Maliauskis duos \$1.000.00 tam socialistai, kuris darodys, kad jis supranta socializmą. Bet nei vienas nejo, mėginti užpelniti tuos pinigus. Turbūt jie patys nežino socializmo. Na, tai kaip jie gali sakyti, kad jie skelbia tą, ko jie patys nežino.

Aną dieną vietinis socialistas, kurs habuizavo vienam socialistui, nusizūdėlini, gavo antrą pasyventinimą. Kiek laiko atgal jo pati ji pašventino vienam salūnui, nes jis kazyravo nekuri laiką ir neparejo namon. Na, tai aną dieną vėl šitas kunigužis buvo apšventintas. Jis kazyravo (kaip ir visi socialistai) per tris dienas ir naktis ir neparejo namon. Na, tai pati jam šonus atidavė su lazda ir parvarė jį namon. Tai-gi šitas buvo jo antiras pašventinimas. Na, tai dabar jau turime pilną socialistų kunigužį. Gali jis užimti Mockaus vietą.

Pempukas.

RUMFORD, ME.

Socialistų spyčiai.

Gruodžio 16 d. šv. Roko salė vietos socialistai, norėdami savo grūvančias pozicijas sustiprinti, surengė prakalbą. Prakalbininkai buvo vietiniai tamsunėliai. Spyčiavo A. Gedas, mėsines darbininkė, kurs šiek tiek pakaito "Kardą" K. Maziliauskas, duonkėpis, mokas pašilivavoti iš bolševikiškos, dabar neišsinafios "Kovos" ir B. Kaciūnas, prigulėjęs prie Vyčių, dabar socialistus švies. Su tokio pasirodymo socialistai dar labiau save nusmukino.

Ex-socialistas.

PAGARBA.

Aš vaikelis jaunutėlis — Turu metus aštuonius, "Darbininką" vis skaitau. Didžioji garbė jį laikau. "Darbininkas" man malonus; Giru tave ponams, poniams, Kad jie visi pamylėtų. Daug ko gero paregėtų. Nes laikraštis "Darbininkas". Duod apšvietą katalikams, Stiprin protą, jėgas, sielą. Ir parodo kas yr' melas. "Darbininko" gi leidejai — Žmonės tikri geradėjai; Redaktoriai turi gerą širdį. Ir prašymą visų girdi. Duoda progą jaunutėliams, Pagarsina jų raštėlius; Tuomi stiprin jų dvasią. Ir tolesniai jie tie rašo. Turiu ačiū, aš nuo savęs, Kad paklausėte ir manes... Ir manau, visi jį myli, Kaip aš giriu, kiti tyli. Tikrai žmonės piktos valios. Ciolikai, laisvamaniai... Matyt myli supuvimą. Tad kas dora, jie juodina. Taigi, broliai katalikai, Mes skaitykim "Darbininką". Laukan šluokim supuvimą. Te sau eina ant mešlynų. Prosperas M. K. Zailskas.

JAU "NAUJENOS" IS GU-DRUMO NET VADA UZMIRSO.

"Naujienos" taip išgudrėjo naujaviškame socialistiškai-proletariškame specializacijoje, kad užmiršo net lietuviškus švenčių vardus. Šv. Kalėdų šventės pramanė "Žiemos šventėmis".

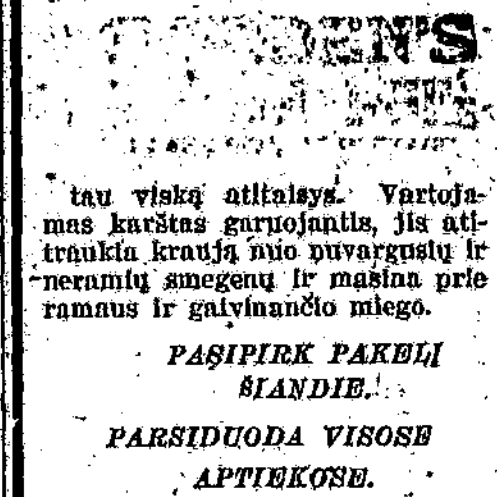
Tai kas žin kaip pavadinus Naujų Metų ir Trijų Karalių šventės — gal pavasario šventės — negi bus vienais metais dvejose "Žiemos šventėmis".

F. V.

Jei esi nervuotas arba neramus.

Jei šies darbai ir rūpesčiai neduoda ramybės ir padarė tave susierzinančiu, jei naktį negali miegoti, tai pabandyk

Šiandien šį kuponą ir pasiųsk J. J. Malted Milk Dept., D. A. Borden's Condensed Milk Co., New York.

Įdėdamas už 10c. krušos ženkliuką, gausi atsiųstą sample — užtektinai išmėgintum.

Vardas _____
Adresas _____

SKAITYTOJAMS.

Iš keletos vietų gavome prašymų apie neegulerišką laikraščio gavimą. Iš vienos vietos praneša, jog vienu sykiu tris numerius gavė.

Jau aiškinome, jog mes išleidiame regulieriškai ir ne tik trijų, bet nei dviejų numerių tą pat dieną negalėtume išleisti, kad ir norėtume.

Reikia atminti, jog dabar buvo švenčių laikas, kuomet patos perpildytos. Be to dabar karės laikas ir valdžia pirmiausia geležinkelius pavartoja karės reikalam. Dabar visokių siuntinių reguliškumas išmestas iš vėžių.

Šis numeris, vienok išsinausiavęs iš spaustuvės. Del šalčių trūko spaustuvėje vandens paipa ir sugadino motora taip, kad visas darbas sutrukdytas.

"Darb." Administracija.

SO. MANCHESTER, CONN.

BALIUS

A. L. R. K. Moterų Sąjungos 28' kp. rengia balių, kuris bus 5 sausio 1913 m. Tinker Hall (svetainėje) Kampas Main ir Birch Sts. Bus išlaimėjimas 2 rankų darbo rankšluosčių ir rašomos plunksnos, ką buvo skirtas laikas ant 24 lapkričio ir liko atidėta ant viršminto baltaus. Širdingai kviečiame atsilankyti. Plakaty visai nebus.

ĮŽANGA: vyrams 25c, moterims 15c.

Kupoos Raštininkė.

W.S.S.

WAR SAVINGS STAMPS
Issued By THE
UNITED STATES
GOVERNMENT.

Nuo gruodžio 3 d. š. m. Suvalstijų valdžia pardavinėja per pačtas ir bankas Taupymo karės stampos. Visi jų gali pirkti. Koks išrokavimas piktis! Toks, kad gerai ir saugiai investyti pinigus. Už jas gaus kiekvienas grynais pinigais sausio 1, 1923. Jei dabar nusipirksi už \$4.12, tai gausi po minėtos datos \$5, jei dabar nusipirksi už \$8.24, gausi \$100. Po Naujų Metų kas mėnuo vis vienu centu bus brangiau.

Jų galima pirkti "Darbininko" ofise.

Į savo mokyklą

(VAIZDELIS IS ČEKŲ GYVENIMO.)

Vaikai, verkšlandami, išėjo į mokyklą. Jie verkė ne dėl to, kad turėjo eiti į mokyklą, nei dėl to, kad liepta eiti į mokyklą — vokišką. Gimdytojai-gi tie iš noro davė tą įsakymą, bet ką-gi daryti! Kaimas, kurame gyveno, radosi tarpe dviejų rubėžių — vokiškų ir čekų. Vokiška mokykla buvo tik vienas veršas atstatu nuo kaimo, kuomet čekų-savoji, artimajame kaimo, gulėjo kokie penki-veršai toliau.

Įgokas tai kelias del mažų vaikų. Tėvai-gi rūpinosi, il-gai tarėsi ir mąstė. Gaila leisti vaikus į vokišką mokyklą, nes kalba-svetima, tuo pačiu sykį ir mokslas sunkiau eina ir mokytojas, rodi, rūstus ir kietus žmogus, ir neapkenčias čekų vaikų. Į savo-čekų mokyklą, tai per toloka. Pradimėtis jau prasidėjo, laikas pradėti mokslą, o čia vaikai dyksta ir nieko nesimokina. Tai-gi, tuo kartu lai bent eina į vokišką mokyklą. Vis-gi-ko nors pramoka. O vėliau, su Dievo pagalba, kitą gū duosis ką nors padaryti.

Taip tai visi tėvai ant to ir sulėjo. Vaikai-gi pirma sykį verkšlandami išėjo į mokyklą. I vieną būrelį susirinko jų net šešetas, ir visi iš kaimynų, tai-gi artimiausioje vieno-kito.

Ėjo-gi, o kuol toliau nuo namų atsitolinėjo ir kuol arčiau artinosi vokiškos mokyklos, tuo didesnis nerimastis ir galstis juos apiminėjo.

Atėjo prie kryžkelio, kur keliai pasidalino: vienas iš jų vedė į Vipritą, kur radosi čekų mokykla, o čia netolimaus jau matyti vokišką mokyklą. Į tą-gi pusę jau pasisuko, kuomet staiga, būrelis vyresnysis, aštuonmetis Ždenikas, kurs visomet ir visur buvo pirmasis, užsukė:

— Na, ir eisite į tą švabų mokyklą?

Vaikai nustebę tik pažiūro:

— Kaip tai ne? — atsiliepė balsai. — Tėvai įsakė, tad ir eisime.

— Kvailiai-gi jūs! — sušuko Ždenikas. — Aš gi bent nemanu-eiti. Juk patys gerai žinote, kad mūsų tėvai sutiko tik dėl to, kad dėl mūsų per toli vaikščioti į Vipritą, vienok gi malonėtų mūs matyti savoje — čekų mokykloje. Ar-gi mes kokie tai snargilūs, kad į Vipritą nemeliumėme? Aš nuveisiu jus per mišką trumpesniu keliu ir-tu-tuojaus būsimie Viprite. O kuomet tėvai patėmės, kad mes galime keliauti, tai dar džiaugsis, kad mokinamės savoje mokykloje. Tai-gi, marš! Atsigręžti ir trauksime į savo mokyklą.

Nušvito jų akutės, prasišypsojo užvertkos jų burnytės.

— Einame į savo mokyklą.

Nu-gi ir ėjo.

Ėjo dabar vikriai, linksmai, kad ir išlėjęs vėjas skaudžiai kirtė tiesiog į jų teidus.

Ždenikas-gi vedė būrelį.

— Pasukime čia pusę, tad nekirs taip smarkus vėjas.

Tiesa, išlėjęs vėjas biskutį paliovė šelti, bet eisena buvo sunkeshė, nes sniego naktį daug pridribo, o kelias nebuvo išmintas: tai ne-veškelin eiti. Bet ir smgti pradeda. Ūmai gi apsiniaukė ir iš sykio prasidėjo baisi pūga. Sniegas net dribtė dribo.

Vaikai ėjo, bet jauniausia, ypač mažoji Bogusė visai sustojo, net apsisėjo, kad toliau nebeįsiki eiti.

Ždenikas, vadas, susirūpino. Tiesa, net ir jam pačiam buvo sunku eiti, o ką-gi jaunesniems, ypač mergaitėms. Prie to ir pats būrelis, matydamas, kad sukiudo. Tai nieko ypataus, ne visai tamsu pasidarė, o sniegas net merkė akis ir galvoje viskas maišėsi.

— Tyliai! neverkite! Kad kojos jums skauda, tai ratu atsisisėkime toje užvėjoje. Tuo tarpu pūga pasibaigė, surasime geresnį kelią ir mirksia būsimie mokykloje.

Patogi vieta atsirado tarpe didelio krūmo ir sniego krūvos, net sienojas čia pat pasitaikė, kaip tik atsisisė.

Vaikūčiai ratu susėdo, mažieji gi pačiame viduryje.

Ir čia jiems buvo gerai!

Netrukus ir kojos perstojo skaudėti ir kas-kart šilčiau darėsi. Sėdžia ir net nekalba. Tik, rods, sapnuoja, kaip tėvai džiaugiasi, kad jų vaikai, tai ne bent kas. Su koku tai nudžiugimu mokytoja juos pasveikino. Ji taip-pat čekė, kaip ir jie patys. Kaip tai uoliai mokinsis "savo" mokykloje.

Vaikai sapnuoja... Sniegas drimba ir glaudžia ir gina čekų vaikus nuo smarkios vėjos, pūgos, kuri dumia nuo vokiškos mokyklos.

— Po pietų, kuomet dangus išsigiedrojo, lesvinčius su girininku išėjo į mišką medžioti. Juodu lydėjo šuo, gončas, kurs suuodė troptą ir pradėjo akylai ir skubiai sekti.

Ilgai negrįžta, bet tolumė girdėti jo staugimas.

— Koks biesas jį ten nuvižo? — sumurmėjo girininkas.

— Iš staugiančio atbalsio, tai ne katę ir ne žvėrį jis ten sumedžiojo. Gailastingai kaukia.

— Senas, užtrimituok ant šunies! — atsiliepė lesvinčius.

Girininkas užtrimitavo ir abudu klausosi. Kaukimas nutilo; ne po ilgam ir šuo pasirodė. Bet nesilažo ir neatsipraso, kad buvo pabėgęs, tikrai stangia ir vėl atsigręžia į tą pusę, iš kurios pribuvo.

— Ką-gi ten surado? — tarė lesvinčius. — Reikia eiti pažiūrėti. Ir, kaip jis tai veda.

Seka paskui lesvinčius ir girininkas. Priėjo prie vietos, o šuo tupi ir gailastingai stangia.

— Ieškok, ieškok! — padaršino lesvinčius.

— Viešpatie! — sušukos girininkas, kurs buvo nužengęs žemian. — Pone, tai žmonės!

Pribėgo ir lesvinčius, pažiūro ir persigando.

Penkiatas vaikų, penkiatas mažų sutvėrimėlių, suglaustų į ratelį ir gludi pusiau užverti sniegi.

— Greičiausia skubink su rogelėmis pribūti!

Lesvinčius paliko pats sau vienas ir pradeda nuiminėti sniegą; apžiūri ir tyrinėja nelaimingas aukas.

— Neduok, Dieve! Bet, radosi, visi sušalo iki mirties!

Eina nuo vieno prie kito, ieško nesijudinančios gyvates kibirkštėles. Bet veltui.

Pažiūro lesvinčius ir vėl persigando.

Po vaikų kojomis, giliai sniege, matyti dar vienas lavonėlis, jauniausios ir mažiausios mergaitės.

— Pribuvo ir girininkas. Šudėjo vaikų lavonėlius ant rogučių, nuvėžė ir kaimą, paguldė į seklyčią ir pradėjo gelbėti.

Ant mūšio laukė ir gydytojas, kuris buvo atvykęs iš sergandio malūnininko.

O šuo pradėjo kapstyti sniegą ir po vaikų kojų kaitė.

Trina sniegą, o motinos, gailastingai, prigalbtai:

Gydytojas vaiką nuo vieno prie kito, apšildė, ir gailastingai linguoja galvą.

— Gyvuoj! — užsukė staiga nudžiugęs.

Jauniausia Bogusė sukrutėjo ir motina tuojaus pagriebė savo prieglobstį.

— Ir tas gyvas! — pasigirdo linksmas balsas.

Atėjo Ždenikas, būrelis vadas ir nekaltas prasikaltėlis.

Stengėsi dar gelbėti likusius vaikus, bet veltos buvo pašangos.

Keturius lavonėlius paguldė į eilę, o išgelbėtu du pame tėvai į vidų sušildyti ir visai atgaivinti.

Kuomet Ždenikas atėjo į save, apsakė viską, kaip tai buvo. Visi klausė ir verkė. Verkė ir Ždenikas, kuomet dagirdė, kad ketvertas jo draugučių neatėjo — mirė.

— Bet, kada-vertėti perstojo, pakėlė galvą į viršų ir su nerimastimi pradėjo šaukti:

— O, vienok, aš neisau į švabų mokyklą! Neisau ir gana! Visai neisau! — Ir su iškilumu dabaigė. — Bet užtatai eisiu į čekų — į savo mokyklą!

A. MATUTIS.

Jaunimo Darželis.

KIEKVIENAI SAUSIO MĖNESIO DIENAI.

Jaunimo Dorybės auklėti grūdai ir maistas.

Pradėdamas sausi mėnesį, pradėk kiekvieną dieną žengti su tobulu žingsniu. Visą svarstyk šaltai ir gerai. Paregis kaip tau viskas gerai seksis.

1. Naujų Metų dieną pradžiai sau tvirtai, kad visus metus snaudosi ant gero. Tautos ir Bažnyčios naudai.

Šiandien priimk su malone visų nesmagumų kryželių. Melsk Augščiausiąjį sustiprinimo, kad juos sektūsi palengvinti.

2. Jei dienės tavo gyvenime iki šiol ne visos buvo tau laimingos ir naudingos, tai dabar stengkis jas pataisyti.

3. Tas tik skaitosi visuomet laimingu, kuris praeitį turi tobulą ir šį tą yra nuveikęs savo pastangomis tautos naudai.

4. Jei kas tau iki šiol nepasisekė, nekaltink savo draugo. Sustiprink save ir daugiau blogumų negaryk.

5. Negeisk daug garbės už savo gerus darbus. Išmintingai žmonės juos pamatys ir juomet blogus vaisius auklėja.

25. Kitam padarytą skriaudą tuojaus atlygink.

26. Būk visuomet atviras.

27. Būk tvirtas pasitikėjime, niekad nenustosi vilties. Atsimink kad tave Augščiausis užlaiko.

28. Dažnai mastyk apie ateitį. O ypatingai apie amžinatę, nes ten kokie nusieme, tokie ir liksime. Apsivalyti jau negalėsime.

29. Jei pats savęs nemoki valdyti, arba nepajęgi savo gyvenimą sutvarkyti, melskie savo iškikimo patarėjo, kuris tau nurodytų trūkumus. Bet būk atsargus. Žiūrėk ar tavę patarėjas žino kas yra Augščiausis Dievas. Ir kaip Jį supranta.

30. Mylėk dorą, mandagumą, savo prakilumą supink su nusižeminimo dorybe. Būsi laimingas.

31. Nenusimink nuliūdime. Nebūk be vilties ligoje arba kitokiuose vargu kentėjimuose. Viskas yra galima žmogui pa-nešti, tik reikia tyro proto ir kantrybės. O tą suteikti gal tik Augščiausias Dievas. Todėl prie Jo reikia ir šaukti.

J. V. Šėnupė.

LIETUVI PABUSKIE!

El, pabusk lietuvi, Pažiūrėk viršūn! Kaip debesys plakas Su vėju smarkium.

Kaip jie kovą veda Nuo amžių pradžios; Turbūt labai gėdžia Liuosybės saldižiai!

Taip ir tau, lietuvi, Reikia vis krutėti — Darbuotis tėvynai. Liuosybė turėti...

J. Štandė.